

[Ole Bjørn Kraft.]

skab, som man ikke kunne give en forsvarlig uddannelse. Forsvarsministeren har allerede givet en forklaring på forholdet, men jeg skal gerne, for at der ikke skal være nogen tvivl derom, sige, at fra 5. maj 1945, til regeringen trådte tilbage i oktober måned 1945, har jeg som forsvarsminister ansvaret derfor og er rede til at tage det og forsvare det. Jeg må naturligvis dele dette ansvar med den samlede regering og den rigsdag, som bevilgede de nødvendige midler hertil, også det radikale parti, hvis medlem i regeringen tiltrådte det, men det skal jeg ganske roligt se væk fra, hvis det radikale parti, som har haft dette medansvar, måtte ønske at fritage sig for det. Jeg mener, at det var det eneste, der var at gøre i den situation, der forelå, og hvorom, tror jeg, historien allerede har afsagt sin dom.

Jeg må måske så spørge om et andet ansvar. Hvem har ansvaret for, at vi nu i denne situation heller ikke har det tilstrækkelige antal befalingsmænd til at uddanne de soldater, som er nødvendige for, at de krav, landets beredskab og militære forsvar stiller, kan opfyldes? Ingen kan være i tvivl om, at forsvarspolitikken i 1930'erne, som det radikale parti efter min opfattelse mere end noget andet parti har det moralske ansvar for, er årsagen til, at hærens befalingsmandskorps ikke er talstærkt nok, og at situationen i det hele taget er, som den er, og det er et ansvar, som det ærede medlem ikke kan frigøre sig for, selvom han vil frigøre sig for det andet.

Det ærede medlem fremsatte også nogle betragtninger med hensyn til uddannelses-tiden. Det fremgår af den overenskomst, vi har sluttet, at uddannelses-tiden ikke skal nedsættes, men at man naturligvis, når forsvarslovene gennemføres og alle spørgsmål er blevet klaret, må forhandle om, hvor lang den skal være. Lad os nu ikke glemme, at da vi gennemførte en nedsættelse af uddannelses-tiden til 10 måneder, skete det under den udtrykkelige forudsætning, at der gennemførtes en rationalisering, således at uddannelsen kunne blive tilfredsstillende, og man kan altså ikke nu komme og bruge rationaliseringen som motivering for nedsættelse af uddannelses-tiden, og i det hele taget giver jeg naturligvis forsvarsministeren min fulde tilslutning til den rent saglige betragtning, at uddannelses-tiden er et og tjenestetiden noget andet. Det er hensynet til beredskabet, der synes fuldstændig at være gået ud af de radikales tankegang, som åbenbart endnu ikke har indstillet sig på, at dette spørgsmål om be-

redskab er aldeles afgørende for selve landets hele udenrigspolitiske stilling og specielt også for vor stilling under Atlantpagten.

Det ærede medlem udtalte nogle smukke ord om uddannelsens rationalisering og den betænkning, som foreligger derom. Det glædede mig, men det ville glæde mig endnu mere, hvis det ærede medlem ville fremsætte en udtalelse om, at det også var hans tanke at støtte de bevillinger, som denne betænkning foreslår for at kunne gennemføre en rationalisering, til udbygning af skydebaner og meget andet; ellers er tanken om rationalisering jo ikke meget værd. Jeg forstår, at det ærede medlem tog et vist forbehold, og det — hvad skal jeg sige — øger ikke respekten for den saglige kvalitet af indlægget.

Det ærede medlem var så glad for, at der var et medlem af mindretallet, der lige havde været soldat. Jeg må måske gøre opmærksom på, at det samme er tilfældet med et medlem af flertallet, der også har afsluttet sin soldatertjeneste, da han tiltrådte flertallets betænkning.

Nej, hvis vi skulle nå til en tilfredsstillende uddannelse af vore soldater, forestår der et meget betydeligt rationaliseringsarbejde, som også vil kræve betydelige udgifter, men så kan vi måske nå frem til det tidspunkt, da vi med fuld sandhed kan sige, at nu får vore unge den uddannelse, som de og landet har krav på, og det er klart, at ingen vil ønske den hverken udstrakt længere eller gjort mere omfattende, end de store og tungtvejende hensyn til et virkeligt forsvar af landet kræver.

Bertel Dahlgaard: På eet punkt er jeg enig med den højtærede forsvarsminister, nemlig i den forundring, han gav til kende overfor den stilling, som Danmarks retsforbund har indtaget her i tinget til ændringsforslagene. Af samtlige de 500 ændringsforslag er der ca. 20, som retsforbundet ikke kan tiltræde, og det er rigtigt, som ministeren siger, at af disse 20 er der 3, der hviler på bevillinger, som retsforbundet tiltrådte sidst på året 1949, men som det nu i dag stiller forslag om skal udgå. Jeg kan ikke nægte, at det gør mig bekymret for, at det ærede medlem hr. Funck Jensens stilling til de andre 17 ikke er så saglig begrundet, som det var ønskeligt.

Må jeg dernæst sige i anledning af den højtærede forsvarsministers og det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts bemærkninger, at jeg forstår ikke, hvorfor ministeren og det ærede medlem begyndte med disse personlige bemærkninger; det kan jo ikke